

ἀργῶ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ἀργῶ Πελοπν. (Μάν.) ἀρκῶ Κύπρ. ἀργοῦ Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ. Στρόπον.) Τσακων. ἀργεῖω Ἀμοργ. Ἀνδρ. Κρήτ. (Μονοφάτσ. Σητ. κ.ά.) Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.) Πελοπν (Αἶγ. Λεντεκ.) Σίφν. Στερελλ. (Αἰτωλ.) — ΔΣολωμ. 2 ἀργήου Εὐβ. (Κουρ.) ἀργίζω Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. κ.ά. ἀργίζον Λέσβ. ῥγίζω Ρόδ. Παρατ. ἀργεῖα Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ἀργαγα ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,73 Ἀόρ. ἤρησα Μύκ. ἀριῖσα Λήμν.

Τὸ ἀρχ. ἀργῶ = μένω, διατελῶ ἀργός. Ὁ τύπ. ἀργεῖω ἐκ τῶν τύπ. ἀργεῖς, ἀργεῖ, ἀργεῖτε μετενεχθέντος τοῦ οὐρανικοῦ γ καὶ εἰς τὸ α' πρόσωπ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,183. Τὸ ἀργήου ἐκ τοῦ ἀορ. ἀργησα ὅπως καὶ φτύου αὐτόθι ἐκ τοῦ ἔφτυσα κττ. Τὸ ἀργίζω ἐσχηματίσθη διὰ τὴν σύμπτωσιν τοῦ ἀορ. τῶν περισπωμένων ρ. πρὸς τὸν ἀορ. τῶν εἰς -ίζω. Πβ. καὶ ἀγαπῶ - ἀγαπίζω, αἰματοκυλίζω - αἰματοκυλῶ κττ.

1) Διατελῶ ἐν ἀργίᾳ, δὲν ἐργάζομαι, μένω ἀργός σύνθηθ. : Παροιμ. Κ' οἱ μύλοι ἀργοῦν κ' οἱ δοῦλοι ἀργοῦν κ' οἱ γαῖδαροι σκόλη ἔχουν. 2) Βραδύνω περὶ τὰς κινήσεις ἢ τὴν ἐκτέλεσιν πράξεως, ἀργοπορῶ, ἢ βραδύνω νὰ γίνω, νὰ συντελεσθῶ κττ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. : Ἀργῶ νὰ ἔρθω - νὰ καταλάβω - νὰ κοιμηθῶ - νὰ νοιώσω, - νὰ ξυπνήσω - νὰ πάγω - νὰ φάγω κττ. Ἀργησε νὰ παντρευτῇ. Δὲν ἀργῶ νὰ θυμώσω - νὰ σὲ δαίρω - νὰ σοῦ τοῖς βρέξω - νὰ σοῦ σπάσω τὸ κεφάλι. Ἀργῶ 'ς τὴ δουλειά - 'ς τὸ φαεῖ κττ. (ἐργάζομαι - τρώγω βραδέως). Ἀργοῦν νὰ γίνουν τὰ σταφύλια - τὰ σῦκα κττ. Ἀργοῦν νὰ φτυρώσουν τὰ σκόρδα - τὰ κρεμμύδια κττ. κοιν. Νά ῥτης γρήγορα πῖσον! - Καλά, 'ἐν ἀργήου Κουρ. Καὶ ἀπροσ. : Ἀργεῖ νὰ ξημερώσῃ - νὰ βραδυνᾷ - νὰ νυχτώσῃ - νὰ καλυτερένῃ ὁ καιρὸς κττ. κοιν. Πολλάκις λέγεται τὸ ρ. ἀπολύτως ἄνευ τελικῆς προτ. ἢ ἄλλου ἐμπροσθέντος συμπληρώματος ὡς εὐκόλως ἐννοουμένων : Ἀργεῖ πολὺ (ἐνν. νὰ ἔρθῃ, νὰ κάμῃ τι κττ.) Κοίταξε, μὴν ἀργήσῃς! κοιν. Ἐτέρωθεν πῶς ἀργίζει (εἶδεν ὅτι βραδύνει νὰ ἔλθῃ) Κερασ. Ἀργίζ' ἢ τοιρὸς (ὁ καιρὸς) Λέσβ. Ἔα τζαὶ μὴν ἀργήνῃς (ἔλα καὶ μὴν ἀργῇς) Τσακων. Σᾶτζι ἀργήκαὶ τὰ πρωτοβρόχια (ἐφέτος ἤρρησαν κτλ.) αὐτόθι. || Φρ. Ἀργησε, μὰ τὸ πέτυχε (εἰρων. ἐπὶ ἀποτυχίας) πολλαχ. || Παροιμ. Τὸ κακὸ δὲν ἀργεῖ νὰ ῥθῇ (ἐπὶ ἀπροσδοκίτου ἀτυχήματος) Ὁ Θεὸς ἀργεῖ, μὰ δὲ λησμονεῖ (ὁ Θεὸς δίκαιος ὢν, ὅσον καὶ ἂν βραδύνῃ, θὰ ἀνταποδώσῃ πάντως εἰς ἕκαστον κατὰ τὰ ἔργα του). Ὁπου λαλοῦν πολλοὶ πετεινοὶ ἀργεῖ νὰ ξημερώσῃ (ὅτι ἡ συνεργασία πολλῶν γίνεται πολλακίς αἰτία νὰ βραδύνῃ ἢ ταχεῖα καὶ ὁμαλὴ διεκπεραίωσις ἔργου) σύνθηθ. Ἀργεῖ ὁ Θεός, σκάει ὁ φτωχὸς (αἰσθάνεται τις δυσφορίαν, ὅταν βραδύνῃ νὰ ἐπέλθῃ ἡ τιμωρὸς θεῖα δίκη) Πελοπν. (Δημητσάν.) || Ἄσμ.

Τὰ γιασεμιά δελόνμαζα μὲ μιά κλωνιά μετὰξι,
σὺν ἀργεῖς νὰ ῥθῇς νὰ σὲ δῶ, τὰ πέταξα 'ς τὰ δάση
Κρήτ.

Ποῦ 'σουν, ἀγάπη μου γλυκειά, κ' ἔργησες νὰ μπροβάλλῃς;
Τῆλ. — Ποίημ.

Ἀργεῖ νὰ λθῇ ἐκείνη ἡ μέρα | κ' ἦταν ὅλα σιωπηλά,
γιατὶ τὰ σκιαζε ἡ φοβέρα | καὶ τὰ πλάκωνε ἡ σκλαβιά
ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Ρστ. 3131 (ἐκδ. JSchmitt) «οὐδὲ ποσῶς ἀργήσασιν τὸν γάμον νὰ ποιήσουν». Καὶ μετβ. κάμνω, ἀναγκάζω τινὰ νὰ βραδύνῃ πολλαχ. : Μᾶς ἀργησαν κι ἀργήσαμε. Μ' ἀργησε κάποιος 'ς τὸ δρόμο. 3) Ἀπέχω χρονικῶς σύνθηθ. : Ἀργεῖ ἀκόμη τὸ Πάσχα. Ἀργοῦν οἱ σκόλες. Ἀργοῦμε νὰ φτάσωμε 'ς τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ.

ἀργώνω Ἀνδρ. Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. κ.ά. — Λεξ. Αἶν. Βλαστ. Δημητρ. ἀργώνου Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός.

1) Καθίσταμαι ἀργός, παύω νὰ παράγω γάλα Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. : Ἀργώσαν τὰ πρόβατα - οἱ γίδες Πάρ. Ἐργοφῆσανε τὰ μικρὰ καὶ δὲν ἔχομε νὰ προβυζάνουνε καὶ θ' ἀργώσου δὲ μεγάλα Ἀπύρανθ. Συνών. ἀπογαλαχτίζω 3, ἀπογαλεύω 3, ἀπογαλιάζω, ἀπογαλίζω 1, στερεύω. 2) Πλησιάζω πρὸς τὴν δύσιν Ἀνδρ. : Ἀργώνει ἡ μέρα. β) Ἀπροσ. ἐγγίζει ἢ ἐσπέρα, βραδυνάζει Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ.ά. — Λεξ. Αἶν. : Ἀργουσι κ' ἰγὼ δὲν τελείονσα ἀκόμα Αἰτωλ. Τ'ν ὥρα πῶμπινα 'ς τοῦ χουρῶ ἀργουνι (πῶμπινα = ποῦ ἔμπαινα) αὐτόθι. Μέσα τοῦ μισ'μέρ' ξικίθ'σις, δὲν ἄφ'νις ν' ἀργώσ' κι νὰ ξικ'νήης; αὐτόθι.

ἀργώρα ἢ, Σάμ. Σίφν. Χίος — Λεξ. Λάουνδ. ἀργούρα Ἰκαρ. Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός καὶ τοῦ οὐσ. ὥρα. Ἰδ. Κορ. Πλουτάρχ. Βίοι παρὰλλ. 3, λστ'. Πβ. Ἀτ. 5,22. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἀργούρα κατὰ τὰ λοιπὰ εἰς -ούρα ὄν.

1) Βραδύτης, ἀργοπορία Ἰκαρ. Σάμ. Σίφν. Χίος — Λεξ. Λάουνδ. : Κάτσε νὰ φᾶς, πᾶς εἶναι ἀργώρα; (δὲν θὰ βραδύνῃς) Σίφν. Δὲν τό 'χει ἀργώρα νὰ μᾶς ἔρῃ (δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ μᾶς ἔλθῃ) Χίος. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργήμα. β) Μετων. γυνὴ ἀργοποροῦσα, βραδύνουσα εἰς τὰς ἐργασίας της Ἰκαρ. 2) Κόπος, μόχθος Ἰκαρ. Σάμ.

ἀργῶς ἐπίρρ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀργῶς Πόντ. (Κερασ. Κολων. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀργῶς = ἀμελῶς, νωθρῶς. Πβ. Ξενοφ. Ἀπομν. 2,4,7 «τοῦ παμφορωτάτου κτήματος, ὃ καλεῖται φίλος, ἀργῶς καὶ ἀνειμένως οἱ πλείστοι ἐπιμέλονται».

1) Ἀνευ σπουδῆς, ἄνευ ταχύτητος, βραδέως ἐνθ' ἄν. : Δουλεύω - πορπατῶ ἀργῶς Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Ἀργῶς ἀργῶς συντζέσον (ὠμίλει) Τραπ. Ἀργῶς γίνεται ἡ δουλειά Χαλδ.

2) Μετὰ πάροδον χρόνου, οὐχὶ ἐγκαίρως ἐνθ' ἄν. : Κοιμοῦμαι - σ'κοῦμαι ἀργῶς Τραπ. Χαλδ. Ἐρθα ἀργῶς ἀσ' σὴ δουλείαν αὐτόθι. || Φρ. Ἀργῶς κι ἀπαργῶς (πολὺ ἀργά, ἐξώρας) Κερασ. Τραπ. Χαλδ. || Παροιμ. φρ. Ἀργῶς ἐπήγες! (πρὸς πρόσωπον τοῦ ὁποίου μᾶς εἶναι ὀχληρὰ ἢ παρουσία = εἶθε νὰ ἔφευγες ἐνωρίτερα!) Χαλδ. Μ' ἐληγορῇς καὶ πᾶς ἀργῶς (μὴ βιάζεσαι καὶ πᾶς ἀργά. Μετ' ἀστεῖσμοῦ πρὸς τὸν βιαζόμενον ν' ἀπέλθῃ) Τραπ. Ἀργῶς ἔρθες κι ὀλήγορα ἔμαθες (πρὸς τὸν ταχέως ἐξοικειωθέντα πρὸς τὰς συνηθείας ἄλλων) Κερασ.

Πβ. ἀργά.

Ἀρδαβάνης ὁ, Κεφαλλ.

Ἐπώνυμον οἰκογενειακόν.

Ἡ λέξις ἀναφέρεται 'ς τὴν παροιμ. : Σ' τῶν ἀμαρτωλῶν τοῖς χῶρες κι Ἀρδαβάνης πῖσκοπος (ἐπὶ τοῦ ἀναξίως μεταξὺ ἀναξίων κατέχοντος ἀξίωμά τι).

***ἀρδέλεμα** τὸ, ἀρδέλιμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀρδελεύω.

Ἀποπεράτωσις.

***ἀρδελεύω**, ἀρδιλεύου Στερελλ. (Αἰτωλ. Κλών.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ἀποπερατῶ, συντελῶ, τελειώνω : Δὲν τ' ἀρδιλεύου σήμερα τοῦ χουράφ' Αἰτωλ. Θέλ' πολλοὺς ἀργάτις, ἀρδιλεύει

αὐτόθ' ἢ δ'λειά! αὐτόθ'. || Φρ. Τὸν ἀρδέλιφι 'ς τὸν ξύλον (τὸν τελείωσε 'ς τὸ ξύλο, τὸν ἔδειρεν ἀνηλεῶς) Αἰτωλ. Κλων. Τ' ἀρδέλιφι ἀπ' τοῦ βάρημα τοῦ γ'μάρι (τὸ γομάρι, τὸ φορηγόν ζῶον) Αἰτωλ. Ἀρδέλιφι τὰ σῦκα (τὰ κατεβρόχθισε) Κλων. 2) Μέσ. κουράζομαι ὑπερβολικῶς, ἀποκάμνω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀρδιλεύκι ἀπ' τῇ δ'λειά. Εἶμαι ἀρδιλιμένως ἀπ' τ'ν ἀπουσταμάρα.

ἄρδεμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ. Σούρμ.) ἄρδεμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄρδεμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἄρδευμα. Τὸ νὰ ἀρδεύη τις, τὸ ἄρδευμα, τὸ πότισμα ἐνθ' ἄν.: Με τὸν λὸν τ' ἄρδεμαν καλὸν 'κ' ἐν' Τραπ.

ἄρδευτήριν τό, Πόντ. (Οἶν.) ἄρδευτέρ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρδεύω. Τὸ ἀγγεῖον διὰ τοῦ ὁποίου ἀρδεύουν ἐνθ' ἄν.: Ἐπαρ' τ' ἀρδευτέρ' καὶ πότισον τὸ κεπὶν Χαλδ. Συνών. ποτιστήρι.

ἄρδεύω Καππ. (Σίλατ. κ.ά.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κολων. Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄρδεύω Καππ. (Σίλ.) ἄρδεύω Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Οἶν. Σινώπ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.) ἄρδεύω Καππ. (Φάρας.) Πόντ. (Σινώπ.)

Τὸ ἀρχ. ἀρδεύω. Ὁ τύπ. ἀρδεύω καὶ μεσν. Ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν. Byzant. Zeitschr. 19 (1910) 425.

1) Ποτίζω, ἐπὶ τῆς γῆς ἐν γένει καὶ τῶν φυτῶν Καππ. (Σίλ. Σίλατ. Σινασσ. Φάρας. κ.ά.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Σάντ. Σινώπ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀρδεύω τὸ κεπὶν-τὰ λάχανα-τὰ φυτὰ-τὸ χωράφ' κττ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Ἀρδεύω τὸ γαστρίν (τὴν γλάστραν) Οἶν. Ἐβρεξεν 'κ' ἐδρεῦτεν τὸ χωράφ' (ἔβρεξεν καὶ ἠρδεύθη τὸ χωράφι) Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Ἀρδεμένον κεπὶν-χωράφ' κττ. Κρώμν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά. 2) Ἐκτρέφω, ἀνατρέφω Καππ. (Σίλατ.): Ἄσμ.

Σήρας κόρη τὸν γέννησε καὶ λέγουν τὸν Πορφύρι, 'ς τὰ σίδερα τὸν γέννησε, 'ς τὰ μάρμαρα τὸν ἄρδενσε. Διὰ τὴν σημ. πβ. τὸ ἀρχ. ἄρδω παρὰ Πλάτ. Πολιτ. 550 Β «τὸ λογιστικὸν ἐν τῇ ψυχῇ ἄρδοντός τε καὶ αὔξοντος».

ἄρδίτσι τό, Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄρδίτσι Ἰκαρ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. ἄρδίτσι Μακεδ. ἄρδούτσι Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *ardici*.

Τὸ δένδρον ἄρκευθος.

ἄρὲ ἐπίρρ. Καππ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τώρα. Πβ. ἀρεσοῦ.

- **αρῆ** κατάλ. παραγωγικὴ κοιν. - **αρέα** πολλαχ.

Ἐξ οὐσιαστικῶν ληγόντων εἰς -**αρέα** -**αρῆ**, ἐσχηματισμένων δὲ ἐξ οὐσ. εἰς -**ἀρι**, οἶον: **κοντάρει** - **κονταρέα** καὶ **κονταρῆ**, **φτυάρι** - **φτυαρέα** καὶ **φτυαρῆ**, **πυρνάρι** - **πυρναρέα** καὶ **πυρναρῆ** καὶ δηλούντων πληγὴν, μέτρον, φυτὰ κττ. ἀπεσπάρθη τὸ -**αρέα** -**αρῆ** ὡς παραγωγικὴ κατάλ.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται οὐσιαστικὰ δηλοῦντα 1) Φυτὰ, οἶον: **ἀργό** - **ἀργαρέα**, **ἀμανίτης** - **ἀμανιταρῆ**, **κλήμα** - **κληματαρῆ**, **λύγος** - **λυγαρῆ** κττ. 2) Μέτρον ἢ περιεχόμενον, οἶον: **ἀλών** - **ἀλωναρῆ**, **καλάθι** - **καλαθαρῆ** κττ.

ἀρειμάνιος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. **ἀρειμάνιος**.

1) Μέγας: Ἀρειμάνιο μουστάκι κοιν. Ἀρειμάνιος, λυγερὸς, φορῶντας τὴ μικρὴ κάππα μόνο μπῆκε μὲ μέρα 'ς τὴ χώρα ΔΒουτυρ. Ἐπανάστ. ζῶων 150. 2) Μεγαλοπρεπής: Ἀρειμάνιο περπάτημα.

- **αρεῖο** κατάλ. παραγωγικὴ κοιν. - **αρεῖο** Πελοπν. (Μάν.)

Ἐξ οὐσιαστικῶν ληγόντων εἰς -**εῖο** -**εῖο**, ἐσχηματισμένων δὲ ἐκ τῶν εἰς -**ἀρι** οὐσ., οἶον: **ἀνυφαντάρει** - **ἀνυφανταρεῖο**, **καρβουνάρει** - **καρβουναρεῖο** καὶ **καρβουναρῆ**, **μακελλάρι** - **μακελλαρεῖο** καὶ **μακελλαρεῖο** κττ. καὶ δηλούντων τόπον, ἀπεσπάρθη ὁλόκληρον τὸ -**αρεῖο** -**αρεῖο** ὡς παραγωγικὴ κατάλ.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται 1) Οὐσιαστικὰ ἐξ οὐσιαστικῶν δηλοῦντα τόπον, δοχεῖον κττ., οἶον: **ἀλάτι** - **ἀλαταρεῖο**, **ἀσβέστης** - **ἀσβεσταρεῖο**, **καμπάνα** - **καμπαναρεῖο**, **κεραμίδι** - **κεραμιδαρεῖο**, **σκουπίδι** - **σκουπιδαρεῖο** κττ. κοιν. **λόγγος** - **λογγαρεῖο** (πυκνὸς **λόγγος**) Πελοπν. (Μάν.) Μερικὰ τούτων ἔχουν σημ. σκωπτικὴν, οἶον: **βλάχος** - **βλαχαρεῖο**, **γύφτος** - **γυφταρεῖο** κττ. κοιν.

2) Οὐσιαστικὰ ἐξ οὐσιαστικῶν ἢ ἐπιθέτων δηλοῦντα ἀφηρ. ἐννοίαν, οἶον: **ξαπλωτός** - **ξαπλωταρεῖο** πολλαχ. **πολυμιλητής** - **πολυμιληταρεῖο** ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,67.

ἄρειος ὁ, σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Οἶν. Χαλδ. κ.ά.) ἄρειους βόρ. ιδιῶμ. ἄρειε Τσακων. ἄρειο τό, Μύκ. Σῶρ.

Τὸ μεταγν. κύριον ὄν. ἄρειος.

1) Ὁ γνωστὸς αἵρεσιάρχης τῆς Ἀλεξανδρείας διδάσκων ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι κτίσμα τοῦ Πατρός, ἄνθρωπος θεοφόρος καὶ οὐχὶ θεὸς σαρκοφόρος, ἔχων φύσιν διάφορον τῆς τοῦ Πατρός, τοῦ ὁποίου τὴν διδασκαλίαν κατεδίκασεν ἢ κατὰ τὸ ἔτος 325 συνελθοῦσα ἐν Νικαίᾳ πρώτη οἰκουμένη συνόδος. Ἐν τῇ λαϊκῇ παραδόσει ὁ ἄρειος παρίσταται ὡς ἄνθρωπος πονηρότατος καὶ στωμύλος, σκεῦος τοῦ διαβόλου ἐπιτήδειον νὰ δημιουργῇ σκάνδαλα, διὸ καὶ ἐτιμωρήθη φρικτῶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν πονηρίαν καὶ κακίαν του, διότι ὑπέστη ἐν τῷ ἀποχωρητηρίῳ φρικτὴν διάρρηξιν τῆς κοιλίας καὶ ἔκχυσιν τῶν ἐντέρων σύνθηθ.: **Ξέρεις τί πρᾶμα εἶν' αὐτὸς ὁ ἄρειος!** Πάρ. Ἀμὸν ἄρειος πολλὰ διεστραμμένος ἐν' Πόντ. || Φρ. Ἐχει τοῦ Ἀρείου τὴ γλῶσσα (ἐπὶ τοῦ στωμύλου) Πελοπν. **Νὰ ρέψη σὰν τὸν ἄρειο καὶ νὰ σκουληκοβρομήξῃ!** (ἀρά) Ἀθῆν. **Νὰ πάθῃ σὰν τὸν ἄρειο!** Πελοπν. (Λακων.) **Νὰ πέσουν τ' ἀντερά του σὰν τοῦ Ἀρείου!** ΝΠολίτ. Παροιμ. 4,27. **Νὰ ρέψ' σὰν τοῦν Ἀρείου!** Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἄ τρέμῃς σὰν τὸν ἄρειο! ('ἀ = νὰ) Σύμ. **Νὰ ξιράσ' τ' ἄδρα τ' σὰν τοῦν Ἀρείου!** (νὰ ξεράσῃ τ' ἀντερά του κτλ.) Θράκ. (Μάδυτ.) **Νὰ ρέψῃς τζαὶ νὰ πάθῃς σὰν τὸν ἄρειο!** (νὰ ρέψῃς καὶ νὰ πάθῃς σὰν τὸν ἄρειο) Τσακων. β) Ἀνθρωπος πανοῦργος, κακός, πείσμων Θράκ. Μακεδ. Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Οἶν.) κ.ά.: **Αὐτὸς εἶναι ἄρειος, θιὸς νὰ φ'λάῃ!** Μακεδ. ἄρειε, ἑωσφόρε, ντ' ἐποικες! (τί ἔκανες;) Κερασ. 2) Ὁ ἀντίχριστος, ὁ διάβολος Πόντ. (Ἄμισ.): **Ἀνάθεμα τὸν ἄρειο σ'!** Ἄμισ. 3) Τύραννος Σκῦρ.: **Μὲ παιδεύ' σὰν ἄρειος.**

4) Δαίμων τῆς βουλιμίας, τῆς ἀκορέστου πολυφαγίας (λησμονηθείσης τῆς ἀρχικῆς αἰτίας τῆς διαρρηξέως τῆς κοιλίας τοῦ Ἀρείου ἐνομίσθη αὕτη ὡς ἀποτέλεσμα ὑπερβολικῆς πολυφαγίας ἐκ δαιμονικῆς ἐπιδράσεως προερχομένης, πβ. τὰς φρ. **κοντεύω νὰ σκάσω ἀπὸ τὸ πολὺ φαεῖ**, **ἔφαγα πολὺ καὶ θὰ σκάσω** κττ.) Κύπρ.: Φρ. **Φάουσαν νὰ φάῃ, ἔδει ἄρειον ἄνω του** (ἐπὶ πολυφάγου) Κύπρ. **ἄρειον ἄνω σου, πόσες φολές νὰ φάῃς!** (ἄρειον ἔχεις ἔπάνω σου κτλ.) αὐτόθ. β) Ἐπιθετικ. ὁ λίαν λαίμαργος, ὁ ἀκόρεστος Κύπρ. 5) Οὐδ. ἀρατικῶς, στόμα